

Unghvár, márczius 26.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
13. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

8

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „
Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felolós szerkesztő s kiadó tulajdonos
Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, szobránczi utca
913
363 szám.

Előfizetési felhívás.

Lapunkra jövő aprilis hótól kezdve új előfizetést nyitunk.

Előfizethetni:

Aprilistól—december végeig
9 óra 4 ft. 50 kr.

Aprilistól—junius végeig 1 ft.
50 kr.

Ez évi folyamból teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Az unghmegyei Takarékpénztárról.

— yz. — Másfél éve immár, mióta megyénkben egy Takarékpénztár alapításának szükségessége kimondatott, s habár ennek engedélyezése végett a kellő intézkedések ugyan csak másfél éve megtétettek, ma is ott állunk még, hogy az unghmegyei Takarékpénztár— melynek részvényei oly kelendőségnek örvendtek, mintha ingyen lettek volna kaphatók — nemesak hogy működését meg nem kezdhettede még engedélyezve sem lévén, közeli működéséről sem lehetünk eléggé biztosítva.

A ki tudja mily pénzügyi szükség uralkodik jelenleg megyénkben, midőn a természetök s gazdák sem bort sem életet, sem marhát még csak középszerű áron sem tudnak eladni, — s a ki azt is tudja, hogy a kölcsönpenz talán sehol a világon nem rontja meg annyira az adókat mint nálunk, hol a 40 száztóli még nem túlságos kamatoztatás; az könnyen meg fogja érteni, mily kiegészítő eszköz lehetett volna a tavaszi munka kezdetén takarékpénztárunk működése.

A magyar földhitelintézet, mely egyedül képes megmenteni birtokosaink egy részét ha nem a végbukástól de legalább annak rémletes fenyegetésétől, igazgatósága által legközelebb kiadott értesítés szerint: az eddig beadott kérvények tárgyalása s elintézése és az ezen összegek erejeig kibocsátandó értékpapírok értékesítése, legjobb esetben is legalább egy de valószínűleg másfél évig igénybe veszi az intézet tevékenységét. Az ezutáni beadványok közül tehát egyedül az urbéri és vele rokon tárgyak s kötelezettségek megváltása közvetítését illető kérvények fognak soron kívül tárgyalatni.

Ily körülmények között hová forduljon a pénztelen birtokos, de főleg a kisebb birtokosok nagyszámú osztálya?

Vagy el kell prédálnia marháját — s akkor megbukott.

Vagy uzsorára kell pénzt felvennie, s akkor menthetlenül elveszett.

Számtalan példát lehetne felhozunkmelylyel okadatolhatnók azon állításunkat, hogy a mostani sujtó viszonyok közt kétszeres tevékenységet kell kifejteniök az illetőknek, takarékpénztárunk mielőbbi engedélyezésének ki-

eszközlése céljából, minthogy azonban megvagyunk arról győződve hogy szavunk általános viszhangra talál s azt is tudjuk hogy a társulat id. elnöke Ibrányi Lajos ur e tekintetben már eddig is, kiérdemlé a részvényes tagok teljes máltánylatát — a helyett: hogy mostoha állapotunk esztelenséggel igyekeznénk hatást gyakorolni az illetők serénységére, — e nyilvános téren hívjuk fel ezimzett derék elnökét a társulatnak, hogy az ezelőtt két hónappal a nm. magyar kir. Helytartó-Tanáchoz már harmadizben felterjesztett alapszabályok mielőbbi megerősítését szorgalmazni sziveskedjék. — Kivánatos továbbá, hogy az egyletet bármi részben érdeklő határozmányok az egyleti közlöny hasábjain köztudomásra juttassanak.

Hegyaljai levelek.

IV.

S. a. Ujhely mart. 19. 1864.

Édes Ferim!

„A tojást feltörve lehet megenni“

Lehet, hogy mint folyondár a szirtet: úgy ölelheti át a társaséletet a kölcsönös bizalom és egyetértés, megvédve a társaséletben a esüggődni nem engedő egyéni szabadságot s buzdítva a társaséletet tökélysíthető eszme és gondolat-szabadságot, — de mint a virágnak, hogy illatárt hirtő kelyhében magvaival örökítse folytonos felvirulását, s mint a gyümölcsnek, hogy a bimbóval hozott eredeti fanyarságából fokozatosan zamatosra fejlődjék — éredés szükségeltetik: úgy a társaséletben is a kölcsönös bizalom és egyetértés, egyéni szabadság s eszme-s gondolat-szabadság gyümölcsöző tételre szükségkép kell, hogy meglegyen: a nevelés szabadsága;

Mert, mint a viharok zúzó hatalmát megtörő tölgynék daczoló ereje nem az enyészetenek alávetett lombokban s külkérgében, hanem az évszázados életet tolmácsoló gyűrűzetek fociusában, a legkisebb gallyaeskába is éltetőleg kiható törzsnek forrásában van: úgy a társasélet egészsége, Antaeusi ereje s Rhadamantusi szilárdasága a nevelés szabadságában létezik.

Bocsáss meg, hogy kérdésed ellesve, kiindulási pont gyanánt megelőzőleg felteszem e kérdést: Vajjon az egészség vesztegetése nélkül az erőt és kitartást adó lélekzés elfojtásával lehet-e rohani a meredekre? míg rendes és okos lépések kifárasztatlanul célhoz juttatnak: s ezen hasonlatnál fogva a nevelés szabadsága alatt értem én, a társaséletben a nevelés józan szabadságát.

A szüle a társaséletnek igyekszik nevelni gyermekét, s remegő gondjait játszásra, s érzelmre hevítő andalító dajkadalai közepette kiválólag kiterjeszti, hogy gyermeke egészséges legyen, s a földi boldogság ezen drága és megbesztelhetlen alapját csak is az által szerzi meg és biztosítja gyermeke számára, ha nekie a gyermeki szeszélyes és játszi véralkatnak túl a rendén szigorú korlátokat nem szabva — szabad mozgást, s a polgári társaság bár melyik osztályának, bár melyik fokozatában nőtt és nevelt gyermek-társal való érintkezést s közlékenységet en-

ged, s ha ötlet a legelső lépéstől fogva a józan mértékletességre szoktatja: éppen úgy a dajkadalok, a gyermeki zsenge kor elmúltával felserdült, felnőtt, önállást szerzett egyének, szóval édes mindnyájunkra nézve a szülei hatalom, gond, nevelés folytatása, és bevezése a társasélet feladatává válván, egészségünk fentartása, s erők kifejtése végett nem tétlenségre, hanem munkásságra vagyunk hivatva, és épen a társasélet nevelési szabadsága igényli tőlünk:

„A rendszeretetet,“ melyet az életből merített tapasztalatok az előre haladás ingathatlan alapjával szenteltek meg, mely kényszerítő eszközök vivmánya soha nem lehet, s melyet csupán és egyedül úgy a köztársaság egyesit, mint egyetemét igazgató s oktató társasélet — rendithetlen hatékonysága által juttathat diadalra;

„Az igazság érzetet,“ melyet csak is az előítéletektől ment társasélet fejleszthet ki méltóságos öntudatra, ez lévén képes egyrészt mint gyomot kiirtani az egyeseknél netalán feltűnedező balvéleményeket, — másrészt a mindenkitől és minden körülmények között tiszteletet kívánó polgári erényt megszerezni, de egyszersmind megszilárdítani is;

„A mérsékletességet és mérsékletet,“ — egyesek, kiket hitünk szerint bár a közöcszél felé vezethető szellemi emelkedettség lelkesít, a rengeteg vándorakint megtevedhetnek, vagy felhevülésükben túl törhetnek a sorompókon, sőt azon hitben, hogy az emberiség javára áldozatokat hoznak, — anyagi hátrányt is szenvedni kénytelenek: míg ellenben a jól értett, s jól felfogott társasélet érdekei szellemi munkásságban, s nagyon kezelésben takarékoságot, mértékletességet, s mérsékletet követelnek, hogy a kölcsönös bizalom és egyetértés sikere: a megelégedés, szilárd, ne pedig homok-alapon állandósíthatassék;

„Embertársaink iránti szeretetet de minden esetre emberséges indulatot,“ — midőn a rezgő csillag szikrázó fényvel kipattan a mennyboltozatából, s merész futásával élesen átszelve a levegőt — máspon ton ismét a milliárd csillagok seregében tűnik fel: látszik-e a mély, hogy helyét elhagyta, s emitt zavart okozott e hely foglalása? s vajjon az árdagályt s apályt szinte előtűntető tenger, a medren kívül ezer és ezer ponton eredő forrásokból származó különböző színvegyületű folyamoknak nem oly közös és állandó medre-e, a hol az egyes folyamok más más színű fodrai s gyűrűzetei, a tenger zöld színét nyerik? az idők hosszú során át hasonlóképen oktat s tanít a társasélet arra, hogy az emberiség, ezen eleven folyam, az egyletet nem nélkülözheti, mivel minden egyesnek joga van a társaséletben illendő helyét elfoglalnia, s ha azon hely lecsületesen be is töltött, maga a társasélet méltósága megkívánja, hogy tagjai egymás irányában humanitással viselteszenek;

„A törvények s azok végrehajtói iránti tiszteletet,“ — ki a társaséletet tiszteletben tartja, az képes a törvények, s azok végrehajtói iránti tiszteletet is kifejezni, — mert a társasélet a legelső és legfőbb erkölcsi törvénynek: az egyetértésnek, s kölcsönös bizalomnak alkotója, és végrehajtója;

Lapunk évnegyedes előfizetőit tisztelettel fölkérjük, hogy a további megrendelés végett e hó végeig intézkedni sziveskedjenek.

„A tiszta vallásos érzelmet,“ — bár melyik nemzetnek annál magasabb fokon áll álladalmi műveltsége, mennél tökéletesebben van kifejtve társaséletében a nevelés szabadsága, melyet mint hegyet a kőszirt: oly rendíthetetlenül emel fel a lelki meggyőződés szabadsága, — s ha sujt szerencsétlenség, ha görnyedsz súlyos iga alatt, s ha kínzó betegség ágyadhoz szögez: lelked tiszta vallásos érzelmé az, mely megnyugvást és erőt ad a szenvedések elviselésére s hegesztő balzsamot hint fájó sebeid meggyógyulására, és mindez a társasélet azon nevelési szabadságának örök vivmánya, mely egyszersmind a lelki meggyőződés szabadságának gyakorlatában mindenkitől és mindenki irányában kölcsönös türelmet kíván; —

„A saját sorsunkkal megelégedést“ — hiu ábrándokat, rögeszméket szül, s Icarusi szárnyakat alkot a zárkózottság, és elfogultság — míg a társasélet önmön hibáinknak s erényeinknek megismerésére nevel, — szigorú bíró ez, mely csupán annyit ítél, mennyihez ki-kinek a társadalmi viszonylatok közt joga van, de mint a tavaszi-dér leforrázza a korai hajtásokat: ép úgy a társasélet ildomosan szállítja le saját értékére a jövőtlen szenvedéseket; — azonban mint József kedveért megállott a nap: ugyancsak a társasélet hint világosságot az önsorsunkkal megelégedés erénye által utainkra, hogy a tömkelegben meg ne tévedhessünk.

Nagyon igaz, hogy a madarat repülésében, s a vizet folyásában feltartóztatni nem lehet, de az emberi szenvedélyek ragadós lázának természetes vesztégzárt emelnek a társasélet nevelési szabadságának kellékei, melyeknek vissza nem utasítható uralma alatt — mint „a sivatag tévéje ledobja terhét, ha az nagyon nehéz neki“ — megszabadul a társasélet tanítványa, az ember, a súlyossá vált gyarlóság nyúgeitől.

Isten veled

Öszinte barátod

OLÁHDANI.

Jegyzéke

azon jótévknek, kik az 1863-dik évi szárazság által Zemplénmegyében inségre jutottak felsegüléséül a megyei gazdasági egyesület részéről kibocsájtott ivekre adakoztak:

Lónyay Gábor ivén: — Lónyay Gábor 50 frt 4 köbül búza 5 köb. rozs, a hegyi plébános 2 frt, deregyei lelkész 2 frt.

Lónyay Gáborné ivén: — Lónyay Kazinczy Otília 26 frt 25 kr., Petrovics Jánosné 1 frt Varga Mihály 10 kr., Pázmándy Dénes 2 frt Lónyay Gabriel 1 frt, Lónyay Olga 1 frt, Guttman Lipót 1 ft. Jakabfy 2 frt Schön Jakab 20 kr. Fridné 20 kr. Paszlavszky 20 kr. Mudi 10 kr. Balásy 10 kr. Litterati 20 kr. Mihaltsin 10 kr., Csihó 10 kr., Potis 10 kr., Imri 10 kr., Szakál 10 kr., Tót 10 kr., Kozora 10 kr. Sziráki 10 kr. Gyurás 10 kr., Tamaska 10 kr., Zubály 10 kr., Hetes 10 kr., Szahados 20., Nagy Pista 20 kr., Szalár 10 kr., Mudi 10 kr., Toma 10 kr. Krabtsák 10 kr, Zubály 10 kr. Gezzi 10 kr. Balogh 10 kr. Csörgő 10 kr. Mudi 10 kr. Jamók 10 kr. Potis 10 kr. Lajós 10 kr. Szugolya 10 kr. Bosvay 10 kr. Molnár 10 kr. Mudi 10 kr. Koskó 5 kr. Rezák 10 kr. Bajusz 10 kr. Ardányi Mari 20 kr. Szand Ersi 10 kr. Csikós 30 kr. Csoma Zsuzsi 10 kr. Szakál Janka 10 kr. Jakab 30 kr. Ferencziné 10 kr.

Lónyay Ödön ivén: Lónyay Ödön 15 ft. Lónyay Ödönné 15 ft. Gróf Vay Lónyay Mária 10 ft. Gróf Vay Ádám 10 ft. Gróf Vay Károlyné 10 ft. Petrovics Elek 2 frt.

Gravén Lajos ivén: Grósz Emman. 50 kr. Bollman Fiall 25 kr. Varholyák György 1 ft. Szirmay János 1 ft. Gravén Lajos 2 ft.

Oláh Miklós ivén: Bódog Károly 1 köb. rozs, Lengyel Endre 1 köb. rozs, Zsiday József 1 köbül rozs, Rik Jakab 2 ft. Oláh Miklós 1 köb. rozs.

Lövenberg Jakab ivén: Lövenberg Jakab 1 ft. Kántor Vilmos 5 frt, Zákó Soma 2 ft, egy Valaki 1 frt, egy Valaki 1 frt.

Czimmerman Emmánuel ivén: Czimmerman Emmánuel 2 ft.

Id. Szabó Samu ivén: Szabó Samu 2 ft.

Oláh József ivén: Oláh József 1 ft:

Prámer Alajos ivén: Kudász József 20 kr, Frits József 40 kr. Bankós Ferencz 30 kr. Konstantin Miklós 1 frt, Konstantin Ferencz 1 frt Kurucz Sándor 50 kr. Sz Alajos 30 kr. Huuska Ferdinand 30 kr. tolesvai rf. tanulósg 38 kr. Czirjái Mihály 1 ft. Turján József 60 kr. Dedinszky Angéla 1 frt, Prámer Alajos 1 frt 2 kr.

Piliszy Ferdinand ivén: Piliszy Ferd. 10 frt.

Gedeon Kelemen ivén: Gedeon Kel. 2 ft. Gedeon Aladár 1 ft, Gedeon Jenő 1 ft. Gedeon Dezső 1 ft. Kaszák János 1 fr. Hidegkövy János 40 kr. Popovits György 40 kr. Benko György 1 frt, Máté Ferencz 1 frt.

Csinálószy Károly ivén: Csinálószy Károly 1 frt, Grosz Márton 20 kr. Burger József 30 kr. Lefkovits 1 véka főzelék, egy Valaki 50 kr. Tárcezy Dániel 1 ft.

Molnár Pista ivén: Molnár Pista 5 köbül rozs.

Vladár Ervin ivén: Vladár Ervin 20 ft.

Vladár Tamás ivén: Vladár Tamás 100 ft 15 köb. búza, 15 köb. rozs 15 köb. Árpa 5 köb. főzelék. — Aranyossy Pál 1 ft. Raksányi Antal 1 ft.

Vladár Kristof ivén: Vladár Kristof 100 frt Makovits Illés 1 frt, 1 köbül rozs, Dirner Károly 2 véka rozs, 2 véka főzelék Pogány Károly 1 ft.

Piliszy Sigmund ivén: Piliszy Sigmund 10 frt, Zulavszky Endre 5 frt, Valaki 50 kr. L. Lajos 1 frt.

Dudás Lajos ivén: Varga János 67 kr. Csizmadia József 53 kr. Dudás Lajos 1 frt, Kazsu községe 1 köb. rozs.

Varga János ivén: Varga János 1 frt 29 kr. 6 Névtelen 3 frt 4 kr.

Boronkay Károly ivén: Braun József fél vék. rozs, Hericz 1 frt egy véka rozs, Boronkay Károly 2 frt, egy köbül búza, Éles Béla 1 ft, Tót Lőrincz 1 frt, Szemere Gejza 5 frt, Bernat Rozalia 10 ft.

Egry Elek ivén: Besze Etelka 2 frt, Egry Elek 2 frt, egy köbül búza, 2 véka rozs, Bernat Gyula 1 frt, 2 véka rozs Egry János egy köb. búza Battha Bálintné 6 véka búza.

(Folyt. köv.)

közli: Boronkay László,
egyl. jegyző.

A világ bolondságai.

III.

Az orgyilkosság és rablógyilkosság.
(Vége.)

Rendes körülmények között a rablógyilkosság épen oly kevéssé válhatik naptüneményé, mint az orgyilkosság. Leginkább háborús világ után szokott az elszaporodni, s esuda e ez? A mily iskolája van az embernek, olyan lesz életfolyama. A háborút pedig nem igen nevezhetjük az erény iskolájának.

A műveletlen ember, ha egyszer vért szagolt, látott sőt ontott: épen oly kevéssé iszonyodik többé attól, mint akármely vér-eb; valamint épen oly kevéssé válogatja meg miféle vér az, melylyel töltözni akar.

Nálunk eddigelé a rablás csak oly műveletlen oly tudatlan emberek életmódja vala, kik talán kivétel nélkül-iskolát-éske-és-saha-nem láttak. Az ily ember pedig tudjuk, mily sajátzerű fogalommal bír az „enyém“ és „tiedrő“ — S míg pl. Németországban a középkori várurak, nemes urí létőkfe annyira keresetmódjokká tették a rablást, hogy Habsburg Rudolfnak valóságos hadat kellett viselnie ellenük, mig nem néhány évi küzdelem után 70 ily rabló várat romboltatván szét, a már végkép aláasott közbiztonságot némileg helyreállíthatta vala: addig a mi váraink védbástyák voltak a mindenfelől fenyegető kül-ellenség ellen; menedékei a föld népének, s a vár-urak, mint igazi lovagok, a hon és nemzet védőitül szerepeltek.

A mi ugynevezett „szegény legényeink“ még a leghiresebbek is, nem mint célt tekintik a rablást hanem mint eszközt nyomoru életök föntartására.

Tudjuk ugyanis, hogy az előbbi korban a nép vagy a puszták fia, ha egy kis csint követett el, hogy a huszonötöt vagy ötvenet kikerülje, a mit néha igen is könnyen osztogattak, nem azért a huszonötöt ötvenért, hanem a szegényért — elbujdosott s szegény legénynyé lett, s élt mint az ég madarai, melyek nem nézik kinek táblájából vagy asztagjából lakoznak, senki sem vetett, senki sem boronált. Miért nem volt volna szabad — gondolá — ő neki is az ily Isten jóvoltából bíró gulyából, ménésből kiszakítani egy egy darabot? Hisz, fogalma szerint, — az egész anyatermészet közös édes jószágunk. Élnie

kellett; a társadalomból pedig örökre száműzte magát, melyhez ha visszakívánt volna térni, arany szabadsága árán kaphatott volna csak bünbocsánatot!

Sokszor az erőszakolt katonáskodás elől ugrott meg a nyalka legény, és később volt egymaga örök harcot folytatni a társadalom ellen, mint megválni szüleitől, babájától, hazájától s cipelni a béke bornyújt, míg otthon kapálhatna, kaszállhatna és élhetne boldogan, mint békeszerető polgár.

Hol a példa rá, hogy a régi hires szegény legények gyilkoltak volna? Még a nóta is így szól felőlök: „Nem rabolnak nem ölnek, a szegénynyel jót tesznek“.

A jelenleg sűrűn mutatkozó rabló kalandok egészen más természetűek, mint a hajdani szegény legényekéi. Ezek forrását a mostani társasélet zültségében kell keresnünk. A jogról való fogalminkat az idők mostohasága roppantul összekuszálta, úgyanyira, hogy nem azon lehet csudálkozni, hogy a jogtámadások ily gyakoriak, hanem azon, hogy nem általánosak.

Számos esetet olvastunk, hogy már nemesak szegény legények, hanem jómódu gazdák is rablásra vetemednek. Honnan van ez? A körülmények például, tetemes esorbát ejtettek vagyonán; a kikkel ez előtt versenyezve gazdálkodhatott, szereshetett, tultettek rajta; becsületes uton elnem érheti őket, tehát fölveszi egy időre a sötétség köntösét, elmegy szerencsét próbálni. És mivel előbbi pályáját nem szeretné végképen megszakítani, azon félelemből, ne-hogy ráismerjenek, rávalljanak, gyilkosává is lesz a kit kifosztott.

Nem hasonlót tapasztalhatni-e számtalanszor még a legműveltebb emberek között is. Az ilyenek azonban ritkán adják magokat a rablásra; mert hiszen a család, a váltóhamisítás sokkal kevesebb veszélylyel jár és nagyobb haszonnal kecsgetet.

Másik okát a rablógyilkosságnak talán épen a törvény szigorában lehetne keresni. Nem a rögtönitő bíraskodás kérelhetlen szigora okozhatta-e, hogy a különben nem kegyetlen szegény legény is minden élő tanut iparkodik eltenni láb alól? Tudok esetet, midőn két borzas birkáért két embert végeztek ki egy alföldi városban, és hasonló eset nem egy történt. S talán használt valamit a szörnyű szigor? semmit!

A mult évtized elején számtalan üldözött ember volt hazánkban, kik hogy élhessenek, kénytelenek voltak sokszor máséhoz nyulni és ha észrevétlenül nem teheték, megtették nyiltan, anélkül, hogy gyilkoltak volna; azért ha kézre kerültek, megkellett halniok; mert mint a törvény mondja vala, példát kell adni, mely másokat visszarettenjen a gonosztól! A példaadás aztán megtenné véres gyümölcsét, A ki kegyelmet nem remélhetett, nem is adott senkinek. Így szaporodott el a gyilkossággal párosult rablás, melynek számos szomoru jelenségeit tapasztaljuk naponkint. Más orvosság kell itt mint a köté!

Talán a nevelés? fogja valaki kérdeni. Ez minden esetre az első és legfőbb; de még nem minden! Oly társadalmi rend, mely a jogot mindenki számára biztosítja, mely a gyöngét védi, az üldözöttnek menedéket ad; a jogsérelmet gyorsan orvosolja; melyben a jogosság és méltányosság uralkodik; s melyben a gonosz „sőt se“ diadalmaskodhatik az igaz fölött; ily társadalmi rend az, mely ha végkép meg nem szünteti is, de minél inkább megritkítja a bün-eseteket; ez az, a miért naponkint imádkozunk, midőn azt mondjuk: Jöjjön el a te országod; az az: az igazság és békesség országa.

TOMOR FERENCZ.

TÁBOZSA.

Életünk.....

Életünk hullámzó tenger,
Hol borongós hol vidám,
A szív rajta tenger árja,
Remény közt a valót várja —
Mig hulláma fel s le hány...

Életünk egy szökő csillag
Föld gömbünkön ide lent
Mint a csillag úgy csillámlik —
Mint a csillag elvillámlik...
S nem tudjuk hogy merre ment...

Életünk egy forgó szélvész,
Mely magában egyedül —
Mint a szélvész támad, lobban,
S a midőn kering legjobban
Hirtelen csak elrepül....

Életünk egy szikra fénye,
Hol öröm s élv van elég,
De mit az a szikra fénye
A kebel láng érzeméne,
Szép reménye ugy el-ég.

Életünk a hitnek utja,
Küzd s remél a hő kebel,
S midőn célját híven futja
Előtte a hitnek utja
Foghatatlan tűnik el...

Életünk a szív világa,
Kin s öröm mi benne forr,
Mely midőn le részegített —
Épen ugy földhöz terített —
Mint a jó hegyalji bor;

Életünk hát mig lefutja
Ezt a földi pálya tért:
Hívén boldogabb jövőbe,
Tanuljunk meg jó előre —
Élni, halni a honért.

Nagy Gerzson

Baráti kötelesség.

— Beszélyke —

Margitay Dezsőtől.

Piron Elek Frankhon egyik nagy költője, ki a XVIII-ik században élt, kedélyes vig ember volt; társalgását kedvessé tevék élces ötletei, melyek fölvidítanak, de melyek mindazonáltal soha és senkit nem sértének.

Finom tapintatánál s ember-ösmereténél fogva mindenkinek, kivel érintkezésbe jött, hamar ki-ösmeré hajlamait s tudván azok után magát alkalmazni, a legnagyobb népszerűségre tön szert.

Ezen tulajdonok mellé, még deli természettel, kedves arcczal s kifejezésdús szemekkel bírt, mi ha nem erény is, de mindenesetre hathatós ajánlólevél, mely kivált a nők előtt nem jelentőség nélküli körülmény.

Elég az hozzá: Pironban mindaz, mi hódít, leköt, ész, érzés és szépség egyesültek, s mint ily tehetségekkel bíró egyén nem egy nőszívben költe édes érzéseket. Nevének hallatára fölnyílnak a legfényesb salonok ajtai, föl a polgárné magány szobája. A nagy Párisban sok száj emlegeté ártatlan kalandjait, s e sok közül én is leirok egyet, ugy mint azt Piron egyik Genfben élő utódától hallám.

Egy délután épen íróasztalától költ fel a költő, midőn egy jóbarátja — ki előbb dolgozó társa is volt — Dornevált lépett szobájába.

— Jo estvét! — üdvözlő a barna ifju Piron kezét nyújtva.

— Jó estvét! te itt; azt hiszem még mindig Bretagneban időzöl?

— Nem, már szinte 2 hónapja, hogy Párisba visszaérkezém.

— Igy nekem múltó okom van reád nehezeltetni.

— Miért?

— Mert ily későn jutok eszedbe.

— Meg kell feledékenységemért, vagy jobban mondva önkénytelen hanyagságomért bocsátanod; annyival inkább, mert ha jól emlékszem épen te mondád valamelyik művedben, hogy a szerelmesnek sokat meg kell bocsátanunk.

— Ha sejtlemem nem csal — de nem, ez lehetetlen!

— Mért nem? eltaláltad: én szerelmes vagyok.

— Megállj! jól hallok-e? — kiálta Piron, mialatt Dornevállal egy támlányba helyezkedék. — Dornevált szerelmes? ösmerem szerelmének természetét; fata morgana alakjai, melyek a legelső szélendületre megsemmisülnek.

— Csalódot barátom! szerelmem rendületlen, mint a szirttető mely —

— Épen százszor hallám már ugyan e szavakat.

— Mit mondjak tehát, hogy mostani szerelmem komolyságáról meggyőzzelek?

— Szavaidnak csak ugy adok hitelt, ha ezt mondod: Barátom! én az örütségig, a lehető legragadóbb szenvedélyvel szeretek egy hölgyet s szerelmem végtelen lesz hozzá mindaddig, mig egy szebbre nem találom.

— Ne enyelegj! kinem állhatom a hangot, melyen szívem édes forró titkáról beszélsz. Igen! ah igen! én szeretek forrón és szenvedélyesen, mint Racine személyei. Halld és bámuld szerelmem nagyságát.

És egy szelet irlapot vonva ki zsebéből, páthossal kezdő olvasni:

Ay de my un anno felice
Parce un soplo ligero;
Pero sin diella un instante
Et un siglo de tormento....

Piron jókedvűen kaczagott föl.

— Min nevezsz? — kérde Dornevált szemőldoit összevonva.

— Szerelmi mámorodban azt sem tudod, mit olvassz?

— Hogyan? ismét enyelegsz?

— Hiszen e spanyol dalt Le Sage barátunk írta Gil Blas de Santilla-nájában.

Dornevált még egy tekintetet vetett a szeletre, aztán zavarodottan tevő azt megint zsebébe.

— Megakarsz győződni szerelmem komolyságáról?

— Talán valamelyik új szerelmi énekedet akarod bizonyosságul fölolvasni. Hm! a Bretagneban sok szép leány van, s a sok szép leányra sok szép költeményt lehet írni.

— Nem olvasok semmit. Azért jövök, hogy valamire kérjelek föl.

— Ha magad költő nem volnál, kísértetbe jönnék azt hinni, hogy szerelmi verset akarsz velem imádatadhoz íratni.

— Körülbelől, de mégsem egészen. Légy kérőm. Piron meglepetten tekintte Dornevált.

— Csakugyan komoly volna szándokod?

— Rendületlen!

— Szerelmed nem csak muló szeszély?

— Első és utolsó igaz szenvedélyem tárgya ő. S azért magamévá kell őt tennem, vagy meghalok.

— Ez sok egyszerre:

— Hiszsz e már?

— De hát ki szerelmed tárgya: ösmerem-e a házat?

— Oh igen! kedvesem Jouley Alice.

A név hallatára Piron nyílt homloka elborult, arczái kissé megsápadtak s tekintete zavart kifejezésű lön.

Dorneválnak lehetetlen lett volna észre nem venni Piron arczváltozását, ha esetleg rátekin.

Piron azonban mint éber lelkű ember az első percnyi zavar után csakhamar előbbi hangulatába találta magát.

— Tehát Alice szerelmed tárgya?

— És kiis lehetne más?

— Gondolod-e hogy viszont szerettettel?

E kérdés után Piron megfeszített figyelemmel várta költő barátja szavait.

— Itéld meg magad. Bretagneból hazatértem után a Boulevardok egyikén egy nyitott hintóban szép fiatalnőt láték végig kocszini.

Ita a beszélő szünetet tartott s csak párpercsmulva folytatá odább:

Arca nemes volt, mint Diáné; nagy barna szemét reám függesztette, midőn mellettem elhaladt; ugy rémlett előttem, mintha reám mosolygott volna. Tehát ösmer? gondolám. Nekem is ösmerősnek tetszett az arcz; de neve, bár mint történi is az őt fejemet nem jutott eszembe. Tudakozódtam utána, s nem sokára megtudám, hogy Jouley Alice, ő az isteni hölgy: barátom! ugyan azon Jouley Alice, kit anynyiszor hordék karjaimon, mint kis leányt. Alig hittem füleimnek; kedves volt ő már mint gyermek is, de hogy ily tündér szép lesz valaha, ah! azt soha nem véltem volna. Másnap udvarlására siettem, s a hajdan kis Alice mosolygva jött előmbé. Ez a tekintet! Ez a mosoly! Az a termet! Ah, ne kívánd, hogy többet mondjak róla.

— És ő?

— Ő — ő? ugy hiszem örült viszontlátásomon; egész napot velem töltötte; karjaimra fűződött s a régi gyermeki bizalommal kérdezősködött a regényes Bretagne-ról. Ezután mindennap megjelentem nála. Mődja kedves, kissé szabad, talán másban hiba volna az, de benne egy a kellemet kiegészítő rész. Többször találtam gondolatokba merülve. Rólad többször kérdezősködék, panaszkodék, hogy már régen nem valál nála.... Most tudod szerelmem egész történetét. Mondd akarsz-e kérőm lenni; ha nem, ugy mást kell folkérnem e szívességre. Azonban ez nagyon elszomorítana, azt hiszem a kis leány vonzódik hozzád, s az ügyemre nem volna kedvezőtlen, ha kérőm a hölgynek is barátja lenne.

— Barátom, gondold meg mit teszesz? lépésed egy életre kiható, azért nem szabad elhamarkodnunk.

— Te ösmersz engemet: én az első ötletet mindig a legjobbnak tartom. A késlekedésnek legkevésbé sem vagyok barátja, különben is mondám már, hogy én őt két örökkévalóságán keresztül tudnám szeretni.

Piron gondolkozott néhány perczig, aztán hirtelen földerült homlokkal szólt:

— Jó, baráti kötelességem megtenni azt, mire kérsz, de — jól megérts, csak három föltétel alatt teljesítem azt.

— Mik lesznek azok; mond el sorban.

— Először: Csak egy hét mulva kérendem meg őt, biztos akarok lenni szándokod komolyságáról.

— Kegyetlen halasztása a percnek, melyben először tanulandom ösmerni a valódi boldogságot; de ám legyen megnyugtatósdra belenyugszom. Továbbá:

— Másodsor: ha kosarat találne kapni, azt egyedül magad fogod emelni.

Dornevált fájdalmasan mosolygott.

— Harmadsor: ha „igen” nyerünk helyt állj; nem szeretném, ha valamely bohózat hősvé tennél.

— Ez utolsó pontot elhagyhattad volna; mert elhiheted, hogy nem jó idő, midőn annyira elvesztem én fejemet, hogy az éden kulcsát eldobjam magamtól.

— E feltételek mellett ösmerni fogom kötelességemet.

Dornevált kezét nyújtotta a beegyezés jeleül.

Pár negyed mulva elvált a két költő. Dornevált futott Alicehoz, Piron pedig ismét íróasztalához ült.

Egy hét mulva Piron gondosan öltözve jelent meg Jouley Alice-nál, ki zongorájánál ülve Piron „Le rossignol” czimű szerelmes romance-ját éneklé.

A költő beléptével megszakadt a játék; a kis leány fölállt s őszinte örömmel sietett eléje.

— Ah mégis valahára! — kiálta föl, kis fehér kezét vendége elé nyújtva.

Piron ajkihoz emelé a kis kezét s egy hosszú forró csókot nyomott reá.

— Megösmere még — folytatá Alice sötét szemét az ifjura emelve.

— Hihetné-e az ellenkezőt?

— Hisz oly régen nem látott már! De mily komoly ma; talán rosszul érzi magát, vagy valami malheurje történt?

— Egyik sem; meglehetősen érzem magamat és kellemetlenség sem ért.

— Mi oka lehet tehát komolyságának?

— A körülmények....

— Mit akar azzal mondani?

— Azt, hogy bár mindig örömet teszem önnél udvarlásomat, most az egyszer mégis nem mulatás végett, de egy komoly ügy, kötelesség elvégzése végett járulék elé.

— Mily örömet okoz nekem az által! — kiáltott Alice.

— Örömet? őszintén beszél?

— Eddig csupán mint kedves vidor kedélyzetű embert ösmerém őnt; de nemem természetéhez képest majd meghalok a kíváncsiság miatt, mint komoly egyént is látni egyszer.

— Ki akar-e hallgatni Alice?

— Természetesen. Komoly dologról fog szólni?

— Mint mondám.

— Helyesen; mi tehát leülünk ide egész komolysággal; mert azt hiszem nem kívánja tárgya hogy állva beszéljen? — szólt Alice s mosolygva voná maga mellé egy kerevetre Piron.

— Tehát — kezdé az utóbbi.

— Még egyet mindenké előtt! kiáltott Alice vidoran.

— Szóljon.

— A komoly után egy fölötté vidor themát fogunk választani befejezésül.

— Ha ugy akarja.

— Most tehát beszéljen.

Piron — komoly állásba, vagy is inkább ülésbe helyezé magát.

Alice jókedvűen kaczagott.

— Tudja-e, hogy nekem így komolyan kimondhatatlan tetszik ön?

— Ha nem enyelegne —!

Csakhamar meggondolta, hogy nem szabad így szólnia, ha barátja érdekében, fölállalt szakmáját lelkiismeretesen akarja végezni.

(Vége köv.)

Ujdonságok.

* Lapunk szerkesztője csütörtökön reggel egy es. kir. katonatiszt és egy megyei szolgabíró által megmozdított; ezen hivatalos eljárás alatt két katonai a szerkesztőségi iroda bejáratánál volt felállítva.

* Ugyanakkor Torday Ede és Horváth János Unghvárott, Kandó Kálmán volt képviselőnk pedig Csertészen hasonló megmozdításban részesültek.

r. — Az unghvári kaszinó-egylet f. hó 20. tartott közgyűlésében elhatározta, hogy május elején sorsjátékkal egybekötött táncvizigalmat fog rendezni, melynek tiszta jövedelme részben az egylet javára, részben az alföldi szűkölködők felségelésére fordítatik. Bálrendezőül fölkérettek: Bösörményi J. Koregtko L. Lám V. Markos Gy. és lapunk szerkesztője; kik a táncvizigalom létesítésén kívül, a kisorsolásra szükséges cikkek adományozása végett az unghmegyei lelkes hölgyek buzdításával bizattak meg. — Ugyan e gyűlésben Markos Gy. ur indítványára külön aláírás nyitott az alföldi szűkölködők számára, melynek eredménye a jelen volt tagok között néhány perezt alatt közel 50 ft. lett. — Az aláírás 8 napig áll nyitva, mely idő alatt a gyűlésben jelen nem volt tagok is fel fognak hivatalni, hogy adakozásaikkal a jótékony cselekedet járuljanak. E végből Bösörményi J. Koregtko L. és Markos Gy. urak kérték meg, hogy az illetőket lakhelyeiken is fölkeressék és a kaszinó nevében adandó segélyezésre bírják. A begyűlendő összeg a Pesti Napló szerkesztőséghez fog küldetni.

* Dráguss Károly vidéki színigazgató hírszerint városunkban néhány előadásra kapott engedélyt; ha jó tagokkal rendelkezik, akkor jöhet.

* Mint biztos forrásból értesülünk, a derék Philippovics- és Szabó-féle társulat is meglátogatja a nyáron városunkat.

* A tavasz megnyitásával a mulató helyek rendezéséhez is hozzá fogtak, a Széchenyi kertben több újítások közt egy sveiczi épületet is terveznek.

* A Mató-féle kuglizó már átadatott a mulatni szerető közönségnek.

— Goics Lázár, kinek részint lapunk hasábjain részint a szépirodalmi lapokban is több sikerült költeménye jelent meg, legközelebb egy kötet válogatott költeményét fog sajtó alá rendezni, melynek tiszta jövedelmét fele részben az alföldi szűkölködők felségelésére szentelendő. Előlegesen is felhívjuk rá a közönség figyelmét.

* Kassáról írják nekünk: Folyó hó 20-kán a helybeli katonai zene-kar közreműködésével az itteni szín-társulat igazgatói nagy hangversenyt rendeztek, melyben a nők közül Melle Liszka vendégszereplő k. a. s a férfiak közül Gerecs művészi-eg énekeltek, s a többiek is fényesen megfeleltek szerepeiknek. A jövedelem fele a helybeli kórház javára fordítatik, Vajha már egyszer a hernád, vagy más vidéki éhezők javára is rendeztetnék egy két hangverseny lelkes műkedvelők által, pedig van itt sok jóra való szellemi tehetség, csak az a kár hogy nincs tere. Mult napokban pár szomorú eset

ta elő magát városunkban, ugyanis: egy parasztközben egy nőt ölt meg, miután megtudta tőle, hogy pénzt visz valahová. A tettes elfogatván, a rögtönítelő bíróság által kötélre ítéltetett, mely ítélet azonnal végre is hajtattott az illetőn. Továbbá a „Fehér hajó”-hoz címzett fogadóban egy jezsuita fővendék megmérgezte magát, hol halála előtti nap ársaival még üritgette a viszontlátás poharát! Temetése alkalmával a szerencsétlennek apja, a legnyugtábban árulgatá zabját a piacon; csodálatos; mikép lehetett akkor oly kő-szívű Democritos, a mikor még idegenek is könnyeztek a boldogtalan czelltvesztett ifju koporsója felett. Ismét temetés volt, egy orsolya rendű szűz boldogult meg az urban, ezt leginkább azért említem fel, mert kétszer halt meg, t. i. először három órai kiterítése után feltámadt. De egy heti betegeskedése után újra és pedig örökre meghalt másodszori feltámadásáig!... Időjárásunk folytonosan borongós, bár melegebb mint a mult heti havas és szeles. Bovánkovits János

Vegyes.

— Magyarország dohány-termelése 1863-ban. A legutóbbi hivatalos közlés szerint az 1863-ik évi pénzügyi időszakra beszerzendő dohány-mennyiség 800,000 mázsára van téve 8,634,000 ft értékkel, mely bevásárlás következő helyekre

ekképpen oszlik el: Pesten beváltandó 593,000 forint. Szolnokon beváltandó 113,000 ft. Aradon beváltandó 2,905,000 ft. Debreczenben bev. 755,500 ft. Nagy-Károlyban beváltandó 180,000 ft. Vásáros Naményen beváltandó 223,000 ft. Tolmán beváltandó 547,000 ft. Barson (Somogy) beváltandó 267,500 ft. Marosvásárhelytől (Erd.) beváltandó 96,000 ft. Szegeden beváltandó 1,922,000 ft. Ellenben a magyar koronához tartozó tartományok fogyasztása tesz 213,086 mázsa. 14,750,000 ft. értékben és pedig Magyarországra 159,882 mázsát 11,333,000 ft értékben. Horvátországra 21,000 mázsát 1,600,000 értékben, Erdélyre 32,203 mázsa 1,820,000 ft értékben. Tehát Magyarországnak egész dohánytermelésének értékén felül még 6,116,000 ftot kell fizetni gyártási költség és dohányadóba.

— (Miksa fíg és neje) e napokban az osztrák követnél ebédelték Párisban. Az éteszközök megaranyozott bronzból készültek s történeti nevezetességgel bírnak, amennyiben a követ atyja, Metternich hgnék I. Napoleon ajándékozta akkortájt, midőn ő is követ volt a francia udvarnál.

— (A porosz trónörökös) e napokban a schleswigi csatatéren az előőrök sorozatát akarta belovagolni, miközben egy osztrák őrt feltartóztatá. — Kérem a jelszót! — szólt a katoná. — Porosz tiszt vagyok — felelt a korona herceg. — A jelszót kérem! — Tábornok vagyok — vizonzá a herceg s vörös szalagjára mutatott. — Igen, de a jelszót! — Azt elfeledtem! — vallja be a herceg, mire ez őt felkéri, hogy szállna le lováról s foglyának nyilatkoztatja ki. Ezután csakhamar a herceg kíséretéhez rendelt osztrák ezredes érkezett meg s kiszabadítá a herceget. Nevetve lovagoltak tovább. A katonának nem volt szabad kötelessége teljesítése jutalmául a hercegtől neki ajánlott aranyat elfogadni s így a katonai számára az ezredes fogadta el.

— Merész vállalkozó. Mult heti számunkban egy londoni orvos ajánlatát említettük, ki 2000 font sterlinget ajánl annak, ki kéthétre légiures edénybe zárta magát, kísérletet akarván tenni, hogy az ember önkivületes állapotban ennyi ideig képes-e életben maradni? E merész kísérletre egy hazánkia vállalkozik. Kubinyi József Margitáról egy a „Hon”-hoz intézett levélben jelenti, hogy az említett kísérletre kész vállalkozni, azon kikötéssel, hogy akár él, akár hal, a kitűzött két hét után a 2000 font sterlinggel rendelkezessék, és ez esetben a kitűzött jutalmat az inségcesek javára ajánlja fel.

— (Öngyilkosok) számára New-Yorkban „életbiztosító társulatot” terveznek. Az illető t. i. ki megunva a siralom völgyét, nem akarja bevárni, míg hozzá is beköszönt a halál, tetszés szerinti összeget biztosíthat övéi számára nagyon mérsékelt díjért, csak hogy öngyilkossági szándékát a bejelentés napjától számítandó két évig kell, hogy elhassza s az idő folytán a díjt pontosan fizesse. E számítás nem oly rossz, mint első pillanatra látszik. Két év unós untig elég a kiábrándulásra s bátran föltehetni, hogy a társulat nagy ritkán fog kényteleníteni a kikötött összeget visszaadni.

— A pápa miként erősíti meg a halálos ítéleteket. A consulta első titkára megjelenik ő szentsége előtt az okmányokkal, s jelentést tesz a vádiratról, a pertárgyalásokról és a hozott ítéletről. Ha a pápa mindezekre semmit sem válaszol, a titkár az okmányok alá ezen szokás-szenteltette szavakat írja: „Non ha parlato” (nem szólt), mely szavak az ítélet megerősítésével azonosak, s ekkor az ítélet végrehajtatik. Mihelyt azonban a pápa azt mondja: „lasciate le carte” (hagyja itt az irásokat), a titkár ott hagyja az okmányokat és eltávozik. Ha visszajöttével ugyanott találja az irásokat s a pápa ismét nem szól, azt írja oda: „Non ha dato ordine incontraria,” (nem adott ellenkező rendeletet), s ez által szintén törvényes szentesítést nyer az ítélet. Ha azonban a pápa bármi megjegyzést tesz, ha bűnös egyénisége, vagy a bűnös körülményei iránt kérdezősködik, e tény maga már kegyelmet jelent, most a pápa bárminemű közbenjárása lehetetlenné teszi az ítélet foganatosítását; minden szava — kegyelem. A mult században történt egyszer, hogy a pápa ilyen okmányok előterjesztése alkalmával a titkárnak kifejezte a feletti sajnálkozását, hogy a fennforgó esetben megkegyelmezési jogával nem élhet. A bator és jólelkű titkár egyszeriben azt felelte: „Már késő, Szentséged megbocsájtott; a kegyelem többé vissza nem vonható.” Az ítéletet nem is hajtották végre. — Egy elhagyott szerető borzasztó-

an elmés boszuját, a következő módon beszéli egy jól szerkesztett törvénykezési hetilap Párisban: — Egy husz éves fiatal embernek, bizonyos előkelő nagy kereskedői ház első segédének szép, szendélyes, és költséges szeretője volt. Iránta való szerelmében tolvaj lett. Két éven át folytonosan elcsesent a raktár áruiból, a nélkül, hogy a főnök részeséről a legkissebb gyanu szállt volna rá. Egy napon szülői neki való leányt találtak, mivel össze akarták házasítani. A lányka bájos volt, hozomány jelentékeny; a fia részánta magát. E leverő hír szenvedélyes kifakadásra hevítette szeretőjét, de azután belelétszott nyugodni ő is. Egy este, a mint az ifju belépett kedvesénél, halva találta egy még füstölő szén mellett. A boldogtalan kétségbeesztő gyötrellemmel letérdelt a holttest mellé, — így találta őt a helyszínre érkezett rendőr. Az asztalon egy az utóbbihoz címzett levél volt. A végrendelekező levél hosszu volt, a rendőr meghatva olvasta végig, azután hozzálépett a megsemmisült szeretőhöz s így szólt: „Uram, kénytelen vagyok önt tartóztatni, ön tolvaj!” Az öngyilkos-nő villámcsapást hagyományozott hűtelen kedvesének! Levelében melyet halálos feltékenysége kínjaiban írt, elbeszélte forró szenvedélyét és elhagyatása fölötti örült elkeseredését; elárulta a tolvajt, hogy meggátolja az átkozott házasságot! Versenyhársnűja bizonyára tolvajhoz nem megy feleségül! Végül megátkozta, a kiért szerelmében meghalt, s végbuesu gyanánt azt kiáltja fejére: tolvaj! tolvaj! A tárgyalás napján szánandó látványt mutatott a tépett keblű halvány ifju megtört alakja. Védője, Lachaud, könnyekig megindította a hallgatókat, s a törvényszék csak nyolcz havi börtönrre ítélte a szerelemből tolvajj lett fiatal, kinek jövője amuget is örökre el van veszve, s kinek, míg él, csak egy kísérője lesz, a halálig szerelmes, de az elárulásig feltékony nőnek árnyéka.

Irodalom.

— Megjelent és beküldetett a „Sárospata ki Füzetek” 8-ik évfolyamának I. szálltmánya kitünő s gazdag tartalommal Erdélyi János szerkesztése mellett. E prot. tudományos folyóirat évi folyamára 60 sűrűn nyomtatott ívre terjed, s tiz szálltmányban adatik ki. Előfizetési ára egész évre 6 ft. fél évre 3 ft.

— Az „Erdőszereti Lapok” III. Füzetét is vettük. Előfizetési ára ezen hasonlóan jeles szaklapnak egész évre 5 ft. A „Segéd táblák” erdőszerető jóságú igazgatók, mérnökök sat. számára, az előfizetők által 1 ft-ával szinte megrendelhetők; rendes ára 2 ft.

— Beküldetett szerkesztőségünkhöz a munkácsi görög egyesült püspöki megyének 1864. évre kiadott Névkönyve Nyomatott Unghvárott Jäger Károly betűivel. A kiállítás besületére válik a nevezett nyomdának.

HIRDETÉSEK.

Alolirottak az első magyar általános biztosító társaság ügynökségét Unghvár és vidékére

elvallalván,

mai naptól kezdve: **az ember életére, a tűzveszélyre, jégkarak, s a szállított javak veszélye ellen mindennemű biztosítási bevallásokat elfogadnak, melyekből iradjuk az Ozvegyi Jozsef (előbb Pollák) házában**

reggeli 8 órától délutáni 6 óráig

a biztosítandó felek kényelmére folytonosan nyitva áll.

Unghvár, márczius 15-kén 1864.

Bánóczy és Koregtko.

A derenói fürdő a hozzá tartozó földdel, s a mennyiben lehetséges a t. Petrovay Bogdán ur összes tagosított N. szlatinai birtokaival együtt, — az erdőbéli illetőség kivételével — f 1864. év april hava 7-dik napjának d. e. óráiban, — a Korona vendégloben nyilvános árverés útján fog egy vagy több évekre szabad kézből haszonbérbe adatni.

Az árverési feltételek alólirt ügyvédnél ezideig is megtekinthetők.

Unghvárt 1864 márt. 16.

Bodnár Ignác.
ügyvéd.